

Α Π Ο Τ Η Ν Ζ Ω Η Ν Τ Η Σ Κ Ο Σ Μ Ο Π Ο Λ Ε Ω Σ

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Μιά γυναίκα—Σαταίος. Η φαιά της τό δημικυρή οικογενειακά σκάνδαλα. Πώς κατέστρεψε την εύτυχια τών άλλων. Ένο πρόσθετοι γρόμοι. Η εμφορμία της άπαισίας 'Αδελφίνος Μορώδ. Πώς βασάνιζε τα εύμοτά της. Το δράμα τού ένοιχιζομένου Αντρέ Μοράν. Μιά φοβερή 'άντρογυνοχωρίστρα' στο έδω-λίο τού κακουργιοδικείου κλπ.

γεροντοκόρος άρχισαν τελευταία να γίνονται ηρωϊκές συνταρακτικόν υποθέσεων. Η παρσι-σινές έφημερίδες έγραφαν πρό όλίγου καιρού έν έκτάσει για τή δίκη μιάς γεροντοκόρης, τήν όποία τού κακουργιοδικείου τού Σπρονάνα κατε-έλασε σέ άρα τών υιών φίλκας, γιατί έι-χε τήν άδίκεια τά δημιουργή όσωνευσικά σκάνδαλα και τά καταστρέφη τήν εύτυχια τών άλλων.

Η σατανική στήν γυναίκα ονομάζεται 'Αδελίνα Μορώδ και έννε ήλικίας σαράντα χρονών. Μά τού περίεργο έννε ότι ή φρονονομία της δέν φανερόνι τά καθή-κον τών άπεισο χαρακτήρα της. Κι' αυτός άκόμη ό άνοικτής κόντερε να γελαστή από τού παρουσιαστώ της που φανερόνι μά άξιοιλότητι και δυστυχισμένη γυναίκα. Καί ίσως θά τήν άγριε έλευθερη άν δέν είχε διαφωτιστή πάρος ή έννεή της. Μά τί ακριβώς έκανε άπύ τήν περιήρη 'Αδελίνα Μορώδ για τήν όποια μιλάει σήμερα με άπέθνεια όσο τού Παρά; Έκανε, άπόλυτα, τή μεγαλύτερη άτιμία που μπορεί να κάνει έννε άνθρώπου. Έγραφε άνόνομα γράμματα που σκό-πίζαν πάντα τόν όλεθρο και τήν καταστροφή.

— Απύ ή γυναίκα θά μπορούσε να γίνη περιήρη άστονιμοκός, είχε δηλώσει στους δημοσιογράφους ό άνοικτής Ίωρσόν. Έλεγε τού χάρισμα ν' άνακαλύπτει άμέσως κάθε σκοτεινή και θρόμικη ιστορία. Έλενε έννεας θηλικός Σέρλος Χόλμς με τή διαφορά όμοσ ότι απύ τήν ίκανότητά της τήν χρησιμοποιούσε πάντα για να κάνει τού κακό. Ήταν ό τρομερός άγγελος τής συμφοράς. Τιτού δέν μπορούσε να τήν έμποδισή να έκτε-λέσει τά σχέδιά της. Έλενε άνοικτος τή ζωή της σ' έννα άπεισο σκοπό: να καταστρέφη τή σύγχρη εύτυχια τών άλλων. Έγραζόταν πάντα όλο-μόναχη. Γι' αυτό και κανείς, στήν άρχή, δέν τήν ήγειν ύπαπειθή. 'Αλλο-ποσές έλάμβανε κι' όλα τά προφαιστικα μέτρα. Έγραφε τά άπεισο άνόνομα γράμματα με τήν γραφομηχανή και τά ταχυδρομικούς από τά διάφορα ταχυδρομεία τών σποικιών, τήν ώρα που ήταν άσπρακτικώς γε-μάτα από κόσμο. Έτσι πενούσε άπαρητηρή κι' έννεας άνεύλητη τήν δουλειά της. Άνεκαλίγηρ ή έννελέως ταχυία από έννα άσπαισάνα του μετούδίου Ρασούλ και κατόν έννε... άστοκρητιστικώς δυστυχίμα-τος.

Ένα άπόγευμα σ' αυτό τού δουελάτορο έγινε μιά άματηρά σύγκρου-σις άστοκρητών. Ό σπαλιός άσπαισάνας έ-τραξε άμέσως για να ίδθι τί συμβαίνει. Ήταν έννα άπό τά καθημερινά δυστυχίματα τών παρουσιών όδώνων. Μεταξύ τών πληρο-μένων ήταν και μιά γυναίκα άπροσδιορίστου ήλικίας και όμορφής. Στο νοσοκομείο που τήν μετέφεραν θέλησαν φυσικά να έξασο-δόσουν τήν ταυτότητά της και έρείνσην τήν τσάντα της. Άνάμεσα στα διάφορα έρ-γαλεία τής τουαλέτας της, άνεκαλίγηρ κι' έννα γράμμα, τού όποιο δέν είχε άκόμη σφρα-γιστή. Περιήρη τού διάβασεν. Καί τότε ά-πεκαλίγηρ ή μιστηριώδης έπιστολογράφος τής νοσοκόμους, ή όποια είχε γίνει άπορ-ρη με τ' άνόνομα γράμματά της να δημι-ουργούνη έννα σοσο όσωνευσικά δράματα. Απύ τού γράμμα άπειθυόταν σ' έννα έμπορο τής όδοσ Τολμαίης και έγραφε τά ακόλου-θα:

«Κόριε, είμαι έννας από τους πού κα-λούς φίλους σας γι' αυτό δέν μπορώ να έλπω να σας κοροϊδεύουν. Έτσι θε-ωρώ καθήκον μου να σας πληροφοροή με τά έξής: Η γοητευτική γυναίκα σας από δω και δω μήνες έχει συνδε-θή στενά με κάποιον Ζωρζ Πουλμύ, ό-πάλληλον τής τραπέζης τής Γαλλίας. Άν θέλετε να διατηρήσετε τήν άεισπρέ-πειας και τήν ύπόληψιν σας, φροντίστε να θέσετε τέρμος σ' απύ τήν ιστορία που σας γελιοποισί. Άν άμφοθάλλετε, πηγαίνετε μιά Παρασκευή στήν πέντε τού άπόγευμα στόν αριθμό 32 τής όδοσ Σαμποννέ.

Ό άστονιμοκόσ στήν άρχή τ' έχισαν. Δέν ταυλούσαν να πιστέψουν ότι αυτό τού άσθε-νικό και κακοσταγμένο πλθισμα ήταν έννοσ κι' μιά τόσο άπεισο άτιμία. Έπειτα όμως, όταν ή 'Αδελίνα Μορώδ συνήλθε και

μπόρεσε να ύποβληθί σέ μιά πρόχειρη άνάκρισι, διερωτήσθι απύ ή άνακριτικιστή ιστορία τών άνοικτων έπιστολών. Η δόξα, τους μά-λιστα είχε τού θράσος να όμολογήσει με μεγάλο κινισμό τά έφελκματά της και να έξηγήσει τους λόγους για τους όποιους τά έπέγραπτε.

— Ήταν για μένα, τούς έλεγε, ή μοναχική εύχαριστήσις τής ζωής μου. Κάθε πρωί έπαυνη τή έφημερίδα και διάβαζα τά διάφορα κωνο-νικά. Έπειτα σημείωνα τά όνόματα τών νεονύμων και φροντίνα να μάθω τής διευθύσεσ τους. Άπό εκείνη τή μέρα άρχιζε ή άνακαλύψις μου. Παρακολουπούσα με προαίλαξή τήν καθημερινή ζωή τους κι' έβρι-σκα μιά μεγάλη εύχαριστήσι στο ν' άνεκαλίγηρ έννα σοσο παράδοξα πράγματα. Έγράνα μάλιστα μέχρι τού σημείου να διαπιστώσω ότι λί-γες μέρες μετά τού γάμο διαλύοντα όλα τά δνερα τών σπύγων και ό καθένας τους να τραβή τόν δρώμο του. Ό όρόμος τού σπύγου έννε πάντοτε ό ίδιος: ή κομιστική δουλειά τού γραφείου, ή συνητήσις τών κωνοκωνίων, τά ξενοχια με τής εθιμικές συντροφικές και ύπογρα τού γοη-σιμα πάλι στήν οικογενειακή έστία. Μά ή ζωή τών γυνάικων, ύστερα από τού γάμο της, όταν θέλη να διασεδάσθι τή ζωή της, γαίνοντα έννελεως διαφο-ρετικώ δρώμο, ό όποιος πού άσπαισα καταλήγει πάλι στήν οικογενειακή ζωή. Σπυήσθι τήν ριζή: μοιράσι στα περσοόνομα. Όταν λοιπόν άνε-καλίγηρ ότι μιά γυναίκα άπατούσε τόν άνδρα της, τού έγραφα πρώτα έννα άόριστο γράμμα χωρίς συγκεκριμένα πράγματα: «Κόριε, τού έλε-γα, μιά τί πάθεσ και δέν βλέπετε τί συμβαίνει γύρω σας; Δέν προσέχε-τε ότι έλλαξε πού ή συμπεριφορά τής γυναίκας σας; Δέν θέλετε να μάθετε τί τήν άσπαροίτε;...» Έκίνους, φυσικά, τού έπαζε, μά δέν μπο-ρούσε να ξεχάσθι τού περιεχόμενό του. Άπό λοιπόν τών δουλειών μου έλεγε μέρες με τού μαρτύριο τής άμφοβίας, τού έστειλα κατόν έννα άλλο γράμμα. Σ' αυτό τού έξηγοούσα πού καλύτερα τά πράγματα και κατέληγα πάντα με τήν στερεοτήρη φράσι: «Άν έχετε έστο και λίγο φιλότιμο, δέν πρέπει να έπαρφέρετε σέ μιά γυναίκα να διασπύ τού ύ-ποκό σας».

Άπό εκείνη τήν ήμερα τού θύμα μου δέν μπορούσε πού να ξεφύγη από τά χέρια μου. Περιήμενε μ' άγονία έννα πού άστοκρητικώ γράμμα μου για να δόσει έννα τέλος στο δράμα τής ζωής του. Ό ένοικρητισμός του ήταν άόλυτο να περιγραφή. Και όταν έγώ πού τού έστειλα και τού τρίτο γράμμα μου πού ήταν γεμάτο τρομαχτικές λεπτομέρειες, ό άτικος σπύγος έδινε έννα τέλος σ' αυτό τού μαρτύριο του. Συναθώς σταγγαλώ-σθι ή όσόντε τήν γυναίκα του, Καμιά φορά ύιος ύητούσε διαζόγιο. Απύ ύιος ή τελευταία λύσις δέν με έκανοκαύ-σε. Γι' αυτό φρόντινα πάντοτε να ταΐζω τόσο πού τούς σπύγους με τά γράμματά μου, όστε να τούς κάνω να έφελκματόν.

Θά πύτε τώρα γιατί έκαν απύ τήν ί-στορία και πού ήταν τού κέρδος μου; Ά-πόλυτα, έδεικνυομην τούς άνδρας που με περιουνοσαν και προτιμούν να πάσιν μόν άλλη γυναίκα.

Ό άστοκρητισκόσ, όταν συνήλθαν από τήν καπάληξή τους, άδήρησαν τήν 'Αδελίνα Μορώδ στήν άσπαισεία και τήν παρέλασαν στούς άνωτέρους τους. Καί ή ύπόθεσις τής έδικαστικής γεροντοκόρης πήρε τού δρόμο τού κακουργιοδικείου, ό όποιος άδήρησε τήν Μορώδ στή αυλή τού Σαιν-Λαζάρ.

Κατά τήν έδικασίς τής ύποθέσεσ της, ό-ποιος σας άναγέρας, άνεκαλίγηρ ότι σ' έν-να σοσο δρώματα έκείνη ήταν ή ήθεσά α-τόυχοσ. Ήσθ έννα από τά πύ άγορια και τά πύ συνταραχτικά:

Κάποιος Άντρέ Μοράν είχε παντρευθί δω και δυό χρόνια μόν ύποσολή μοδιτροφεί-λα της όδοσ νύ τά Παί. Η ζωή του ε-κώλοσε έντοκρητισμένη κι' έγινε άνόνη πού ε-ύχρηστη, όταν άπέκτησαν κι' έννα παιδίος. Κανείς δέν μπορούσε να φαντασθί ότι από τού ελεύθλο τους θά τέλειονε δραματικά. Μ' έννα μέρα τής ό Μοράν έλαβε έννα άνόνο-μο γράμμα πού τού καθηγοούσε τήν γυναι-ά του. Τού πέταξε ύποσέ με τή δόση σπαισεία. Ύστερα από λίγο άπτόσο, έλαβε δεύτερο πύ-η και τούτο. Ό Μοράν άρσισε πού γομνη να ύποσπύ. Κι' άσπα: συμβαίνει πάντα, έκανε τήν άνοσεία να μη πύ τίποτε στή γυναίκα του. Άρσισε μάλιστα να τήν παρακολούθθι. Καί όταν θεβαώθηκε ότι έπεσκέτετο τού σπύ πού τού κατήγγελλε ό άνόνομος έπι-στολογράφος έλεγε να έξασοδόσει τίποτε

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Έκτός τών άλλων της έκλεκτών έκδόσεων ή διεύθυνσις τού «Μπου-κέτου» άναγνώστας της—δωζάν στούς άναγνώστας της—δωζάν σκεδόν—και τού περίσημον άρι-στούργημα τού Πούλ Φεβάλ «Ό Καπετάν Φάντασμα», τόμον όγ-κάδι έξ 640 σελίδων!...

«Ό Καπετάν Φάντασμα» θύ-διανέμεται μόνον εις τά γραφεία τού «Μπουκέ-του» και 20 δραχμάς.

Όσοι εκ τών έπαρχιών επιθυ-μούν να άποκτήσουν τού άριστού-ργημα αυτό, πρέπει να μās άπο-στέλουν ή έπίσης δελτία και 23 δραχμάς, και τού βιβλίον θά τούς ταχυδρομηται άμέσως εις τήν διεύθυνσίς των.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΟΖΕΦ ΠΕ΄ΥΡΕ (Βραβείον Γκρουκούρ 1935)

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ "ΣΙΝΤΙ,, ΛΑΖΡΕΓΚ

καμήλα, που φάνηκε το απόγευμα, μακριά στο δρόμο του Βορρά, έφτασε μπροστά στο εμπόρευμα μόλις άρχισε να νυχτώνει. Ήταν λιγνή και κατάκοπη. 'Ο γέρος που ήταν καθάλα στη ράχη της στήθηκε σε κανονική άποσταση από την χειριστή γέφυρα και χαϊρέτος με το δεξί χέρι. Το άνοιξε και το κούνησε άργά-άργά στο ύψος των ματιών του, όπως κάνουν οι νομάδες.

— Τον έβρισε; ρώτησε το σύντροφό του ο σκατάς Μπέν Κορνιέρ.
— 'Όχι, μά φαίνεται πως έρχεται από μακριά.

Η καμήλα στραβογόνασε πολλές φορές, καθώς τη χτυπούσε με τις φτέρες του ο αήριος της, πριν άποκοπή να καθίσει χάμω στον κάμπο. Είχε συνήθειε στην άμμο του Μεγάλου Έργκ κι' όχι στο σκληρό χόμα. 'Ο γέρος τότε γλίστρησε από τη ράχη της, ξεφορέμασε τα σανάλια του από τη σέλλα και τή φέρσε μ' ένα βαθύ άνεστραγαμύ.

Την άλλη μέρα ο ατασούρης τον έβιασε στο γραφείο του άξιωματικού.

— Έσόν είσαι ο Λαζρέγκ, από τη φυλή του Ουέλιτ Σίντ Σεζ; τον ρώτησε ο Γάλλος λοχαγός. Άνωστατώσαμε τον κόσμο για να σε βρούμε!

Κι' έπειτα έφραξε μιά ματιά στα βιβλία κι' εξακολούθησε:
— Νά, έχεις 16 δόκιμα χρόνια να πατήσης το πόδι σου στο γραφείο... Σέρας; γιατί σε κάλεσα δω πέρα;

Ο γέρος έσπυγε λίγο, δίχως ν' άνοιξη το στόμα του.
Δέν θα τον ήθελαν τίποτε άλλο παρά μονάχα για το γιού του.

Ο Λαζρέγκ ζούσε κάτω από τη χαμηλή οσμή των ναυαγίων στο Μεγάλο Έργκ, 400 χλμ. μακριά από το σταθμό. Μόνος με τη γυναίκα του, τις κόρες του, τους γαμπρούς του και δύο μαρούς ίσχυρες, τρεφόντας με γάλα καμήλας. Ο Λαζρέγκ είχε ένα δόκιμο νομάδι. "Αν κι' ήταν συγγενής με Σείχη Ουέλιτ, δέν είχε σχέσεις με τους ανθρώπους της φυλής του. Μιλούσε κι' αυτούς μονάχα όταν έρχόνταν ή έποχη που μοιραζόντουσαν τα βοσκοτόπια και τα λιβάδια. Άκόμη περισσότερο δέν είχε σχέσεις με τους "Ραίμας τους άπιστους του Άραβικού Γραφείου. Ήταν φανατικός για τη θρησκεία του κι' ύπερηφανα ανεξάρτητος...

Είχαν περάσει δεκαέξι χρόνια από την ημέρα που ο μοναχογιός του, ο Χάμιον, που ήταν τότε μικρό άπόκινο παλικάρι, είχε γίνει άγαντος ζωμιάς από το βοσκοτόπι, παίρνοντας μαζί του την πιο όμορφη καμήλα του κοπαλιού. Έσκείνη την άποχη είχε πάει ο Λαζρέγκ στο σταθμό, όπου τον είχε προστάξει ο Καίντς Ντελλίος, για ν' αναφέρει την έξοδάρια του γιού του. Άπό τότε, τή ζωή του δέν είχαν αφορέσει πια ν' άνοια του Χάμιον...

— Και τώρα άκουσε... Τού είχε πάλι ο Γάλλος λοχαγός. 'Ο γιός σου, ο Χάμιον, έγινε χερνάς από το Έργκ, άποκς θά θημιάσει και πήγε να ζήσει στην Γύνδα, στη μεγάλη πόλη που είχε χτισμένη στην ύμω της θάλασσας. Έκει πέρα πέραν των περασμένων χρόνων κι' φάνεται πως θά έκανε καλές δουλιές, γιατί άφησε μπλόκα λεφτά... τρεις χιλιάδες εντοφούς! Αίτη την κληρονομιά μου την έστειλε ο Καντής,

της δημοσίωσης μια τρομερή οσμή ζηλιτσιάς και τέλος την έστοργώδως και κατόπιν έσοτώσε και το παδί του.

"Όταν ύστερα άπέδοχη από τις άνοψεις ότι ή γυναίκα του ήταν άδεια και ότι σ' από το σπίτι που έβγαλε καθόταν μια παλιή φίλη της, ο Μοράν τρέλαθηκε από τη λύπη του. Σήμερα διέ βρίσκεται στο άμμοσπο χωριό.

Άπό αήτην την ιστορία που σάς διηγήθκαμε μπορ ίτε να καταλάβετε τον άπαισιο ρόλο της Άδελίνας Μοράς. Ήταν μιά φοβερή... άντρογυμναστήριος.

Και δλ' αήτα τή έκανε γιατί δέν είχε δοχτή κανείς να την παντρευθή και να την... ξεφορέσει από το ράφι, στο όποιο την είχαν παποθεήσει τή χρόνια της. Μά το κακογνωτόσπο του Σπρουκίου την κατέδικασε παραδειγματικά και την έκανε να χση κάθε έλλίδα ότι μπορεί να πατήν μια μάρια να λέγεται πιά γεροντοκόρη.

για να σου τή δώσω, γιατί είνε δική σου.

Ο Λαζρέγκ τον άκουσε με απάθεια. 'Ο λοχαγός τότε σηλώθηκε και πήρε προς το μεγάλο σιδερένο χρηματοσώβιο, που ήταν χτισμένο μέσα στον τοίχο. "Όταν άκουσε τόνους, ο Λαζρέγκ γρόισε άλλο τή μάτια του. Σε λίγο ο λοχαγός στήθηκε μπροστά του και τού έδωσε ένα μίσσο χαρτονομίσματα.

— Είνε δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα, τού είπε. Θέλεις να τή μοιρώσουμε μαζί;

Ο Λαζρέγκ έκανε μιά άοριστή κίνηση. Ποτέ άλλοτε δέν είχε στά χέρια του περισσότερα από 300 εντοφούς, ύστερ' από το πούλημα κάθε μικρής καμήλας της χρονιάς. Με τή λιγνή και μακριά δάχτυλά του πήρε άργά-άργά τή λεφτά και χτύπησε στην κεντήτη αντίχειράς του, κατάριακα, κάτω από το μπροσούδι.

Ο άξιωματικός κατόπιν δέλησε να τού πη κι' ένα καλό λόγο.

— "Ε, να δεις τον Έντνε τώρα πλάσιος, άποκς κι' ο κούιντς σου! Έσαντ γελόντας. Βλέπεις πως ο Χάμιον άλλοτε κηιάλι, δέν έμεινε ένα κακό παιδί...

— Ένα καλό παιδί... έμεινελαβε ο γέρος σάν ίχο.

Μά ο Λαζρέγκ, άπο κι' άν είχε διαπερατώσει μόνια, δέν μπορεσε να διαδοχή τή σέλλα του. 'Ο Λαζρέγκ έμεινε άκινητικός; και μιστή κηιάλις, άποκς άποκς.

Ο Κίλτς, που είχε παρενοχλήσει αήτη τή οσμή στο γραφείο, δέν άφησε να διαδοχή σ' όλο το χωριό πως ο Λαζρέγκ είχε πάρει μιά μεγάλη κληρονομία από το γιού του.

Κι' έτσι, όταν ο γέρος κατέβηκε στο παζάρι για να κινή μερικά φόνια, οι Έρνιανε έτρεξαν άμεισος κοντά του κι' άρχισαν να φιλούν το μπροσούδι, τον στή άφες.

— Νά έζη; την τζή του Θεού, κ'Σίντι Λαζρέγκ.

Κι' ο Μπέν Νασιρ, ο έμπορος, έκανε μιά βαθιά ύπόκληση μπροστά του. Και τού προσέφερε ένα φιλάντιν τού, άποκς έκανε σέ κάθε σπουδαίο άγοραστή.

Μά τή φόνια του Λαζρέγκ ήταν μερικά. Πήρε λίγες πύρες υπαλασπερό έρνιανε, άποκς και μιλιά, για τίς γυναίκες, τρία ζαχαρόγνια κολούρα και ένα κοπύ τού.

Προς μεγάλη άπογοήτειά του χαϊρέτη Γενίνα, που λογαριάζε να δώρη μ' έξοδα τού πλάσιου γιούσ μιά μικρή γροφή με μοναχέ και με τίς χερνιές του Ουέλιτ Ναίλ, το ίδιο βράδι, ο κ'Σίντι Λαζρέγκ έλασε την καμήλα του και τρέλαξε πιά για το Έργκ.

Το άργι και ρηθιακό περιόστημα της καμήλας τον έδωκε έτσι ως τή μεσονύχτια. 'Ο κ'Σίντι Λαζρέγκ ήταν χαμένος στα προάστια...

Σανάβηκε το Χάμιον, το γιού του, που από μακριά, έλγε νεύματα και χτυπούσε τίς γυναίκες. "Επειτα θημίζηκε το ντροπασιά του.

Όταν αναγκάστηκε να παρουσιάσθ στο Γραφείο κι' να πη στους άπιστους ότι ο γιός του τού είχε κηίρει μιά καμήλα κι' είχε γίνει άποκς. Κι' άληθητα, όλα αήτα τή χρόνια τί έκανε άρι γς ο Χάμιον μαζί με τους χερνιανούς; Θ' αναγκάστηκε να κινή έξουελτιστιές δουλιές, να ντύνηται σάν τους άπιστους, θά έμεινε τίς νηήδες τους, θά πήρε τή ελαττωματά της και θά είχε έξοδα τις δικούς του και τή θρησκεία του... Τή λεφτά τή κληρονομία του ήταν άμωσολιά! 'Ο κ'Σίντι Λαζρέγκ έννοησε να τού κινή το κορμί, καθώς άκοιμώσυν πάλιν του.

Το φεγγάρι ήταν ψηλά στον ούρανό, όταν έβγασε στους πρώτους άμωλόρους του Έργκ. 'Ο Λαζρέγκ χτύπησε τή γλώσσα του κι' ή καμήλα σωφιστής άμεισος πάλιν στην άμμο, κοντά σέ μιά μικρή κι' άπάνηνη πλαγιά.

Επειτα, ο κ'Σίντι Λαζρέγκ άναψε μιά φωτιά με ξηρές ρίζες, κηήσε; σταγαράδα μπροστά στις φλόγες κι' άποκινε έτσι άνοιχτος σάν έθωλο. Γύρω του ήταν άκωινη μιά νεκρού σή κι' άπέρονη ήρημιά.

Σέ λίγο, τή μάτια του γέρος έλαμπαζε παράξενια. Άνοψε τή αντίχειράς του, έβουλε τή λεφτά και τή κούτση με περιφρόνηση και μισός. "Υστερα τή έφραξε στή φωτιά. Άμεισος ή φλόγες της ζούσεσαν, μεγάλωσαν, φάπταν με μιά κούνη άνταίγνια των κ'Σίντι Λαζρέγκ, την καμήλα του κι' δόλιγνα την άμμο.

Κι' άπότοια, χαμυλοσαν πάλι κι' δόλιγνα.

Ο κ'Σίντι Λαζρέγκ τότε μ' ένα βαθύ άνεστραγαμύ, σάν να είχε φέρει ένα μεγάλο δόρο; από το στήθος του, έφραξε μιά ματιά από φεγγάρι και σηλώθηκε...

Ήταν χαρός πιά να γροφή στους δικούς του.

Ο γέρος κατέβηκε στο παζάρι για να κινή μερικά φόνια.